

Hajdúszoboszló, 1885. szeptember 12. – Hajdúszoboszló, 1974. június 15.

Városi alkalmazotti családból származott, apja szülővárosa ácsmestere volt. Elemi és polgári iskoláit Hajdúszoboszlón végezte. 1901-ben került a debreceni Református Kollégium Tanítóképző Intézetébe, ahol 1905-ben tanítói képesítést szerzett. 1905-től a büdszentmihályi, 1907-től a hajdúszoboszlói református népiskola tanítója. Az első világháborúban 1914-től az orosz, 1915-től az olasz fronton szolgált, Doberdónál súlyosan megsérült, 1916-ban leszerelték. Az 1910-es évek végétől volt tagja a Magyarországi Szociáldemokrata Pártnak. 1918-ban a helyi nemzeti tanács egyik vezetője. A Tanácsköztársaság idején a tanítók szakszervezetének, az ún. Néptanítók Hajdúszoboszlói Szakosztályának lett az elnöke. Beválasztották a városi és a megyei tanácsba is. A románok bevonulása után, 1919. április végén menekülnie kellett, állásától megfosztották. 1920-ban négy hónapos vizsgálati fogság után az eljárást megszüntették, hat hónapra rendőri felügyelet alá helyezték. Csak 1927 szeptemberétől taníthatott ismét. 1944-ben a front átvonulását követően bekapcsolódott Hajdúszoboszló községébe. 1944 decemberétől az SZDP helyi szervezetének elnöke, a nemzeti bizottság tagja. 1944. december 18-ától Hajdúszoboszló delegáltjaként képviselő az Ideiglenes Nemzetgyűlésben. 1946-ban nyugdíjazását kérte. 1948-ban mint „jobboldali elhajlót” kizárták az SZDP-ből. Megélhetési gondok miatt 1954-ben újból állást vállalt a hajdúszoboszlói Gyógypedagógiai Foglalkoztató Intézetben; 1957-ben vonult véglegesen nyugdíjba.